

Віра і дія. Роздуми про Національний День молитви за Україну

Чи не молилися за Україну рік тому і п'ять років тому, кожного дня і по всіх великих містах та за капелках? Молитва має силу? Учасники акції “Молитва за Україну” так питання не ставлять. Ми впевнені в силі найслабшого голосу віри, який підноситься до Того, Хто визначив терміни і умови кожній події. Голоси надії до Батька, Який вершить присуд, зливаються у безперервний потік подяки, хоча й приправленої болем. Восьмого червня християни столиці збиралися не для з'ясування конфесійних відмінностей. Є одна принципова особливість: волею Божою нам дано жити на землі, що має певні межі. Можна любити весь світ, тільки чи така любов дорівнює відчуттю рідного краю? Як не дискутуй, а при слові “Україна” десь поруч асоціативно: пісня, мова і, так, вишиванка, і низка інших атрибутів, пов'язаних тільки з цією частиною Землі.

І нам є про що поговорити з Батьком, бо ті обіцяні обійстя – очікування майбутнього. А сьогодні ми пораємо дане нам поле, забудовуємо і сумлінно звершуємо кожен свою справу, не забуваючи поговорити з Життєдавцем.

Згадаймо розмову Ісуса з самаритянкою.

– На якому місці молитися? Батьки наші кажуть, – на цій горі, а ваші – у Єрусалимському храмі.

Ісус відповідає:

– Настає час, та й настав уже, коли вірні молитимуться не тут і не там, не на горі і не у храмі, а у душі та істині.

Тому, коли ми маємо невирішені проблеми і переживання про те, як найкраще виконувати найперше доручення Творця, дане

прабатькам за днів новоствореної Землі: “Наповнюйте землю, оволодійте нею”, – ми звертаємося до Отця небесного не тільки сам на сам, але й мистецькими засобами долучаємо небайдужих приєднатися до молитви. Чи має сенс подібне звертання? Щоразу кожен з віруючих просить те й інше, іноді складаючи молитовний список, наче збираючись у мандри, аби чогось не забути. І так, кожен із своїм списком, маючи, як кажуть, системний підхід. Здійснене і не здійснене розпадається на дві колонки. Котра більша? А як у дитинстві, коли наші невеличкі потреби (якими ж великими, насправді, вони здавалися для нас) ми викладали татові й мамі? Щось виконувалося негайно, частина – у особливі дні, скажімо, на день народження чи свято, ну а деякі прохання чомусь дорослими, як на дитячий розум, ігнорувалися. По роках ми самі можемо відповісти чому. Обставини, про які не може знати дитина, тим не менш – реальність, невідома до певної пори таємниця. Дещо з нашого списку бажань має невідомі нам складові, але вони не причина для припинення стосунків із небесним Батьком.

Ще пригадую школу. Коли цілим класом до нашого класного керівника ми прийшли чогось вимагати і, літературною мовою кажучи, впіймали облизня. Та й тепер кількість проявів масової солідарності достатньо велика. Такий наш світ: голос суспільства має більшу вагу. Невже щорічна християнська ініціатива – “Молитва за Україну” подібна тим, що де не виходить домогтися бажаного в особистих проханнях, гору бере масовість? Ще є таке слово – “нахрап”. Змусимо Бога таки “відробити борг” невідступністю? Ні, не у той спосіб вирішуються питання і не так діє спільна молитва. І іноді, як ми читаємо, звертаючись у минувщину через Біблію, на масові прояви Бог відповідає словами: “Навіть коли ви молитву примножуєте, Я не слухаю вас, – ... Відкиньте зло ваших учинків із-перед очей Моїх, перестаньте чинити лихе!”, книга пророка Ісаї 1:15, 16. У той самий час, коли збираються помолитися, нехай навіть найщиріші молитовники, світ наш не поділений надвоє: країна для чесних і країна для злочинців. Давайте звернемося до аналогії з човном, у якому ми всі пливемо морем,

тільки поглянемо через призму події, описаної у книзі Дії Апостолів, 27 розділі. Ув'язненого Павла кораблем доправляють до Риму, на суд кесарів. Із ним присутні на кораблі Лука – друг і соратник, екіпаж судна, різного штибу засуджені, серед яких однозначно чимало злочинців і римські воїни. І стався на морі шторм, дія якого переконала всіх присутніх у невідворотності смерті. Представлена картина, як її може бачити пересічний читач і якою вона була в очах очевидців, така: всі, кого звела доля у штормі, віруючі у свого Бога Павло і Лука, віруючі в інших богів, або у прирівняного до божества кесаря, нині будуть вирівняні у всьому смертю. Однак, по довгих днях, цитую слова Павла: “А тепер вас благаю триматися на душі, бо ні одна душа з вас не згине, окрім корабля. Бо ночі цієї з'явився мені Ангел Бога, Якому належу й Якому служу, та й прорік: “Не бійся, Павле, бо треба тобі перед кесарем стати, і ось Бог дарував тобі всіх, хто з тобою пливе”. Тому то тримайтесь на душі, о мужі, бо я вірую Богові, що станеться так, як було мені сказано”, 22-25 вірші. Число врятованих того дня – 276 душ.

Які би думки не панували сьогодні стосовно проведеного у Києві заходу під гаслом “Молитва за Україну”, саме потік молитов до Бога, якому ми довіряємо, не припиниться ні на день. Не раз на рік підносяться голоси наших братів і сестер, але 8 червня у такій спільній молитві, у піснеспівах, у супроводі оркестру, щоб Київ жив надією, країна отримала свідчення віри, яка не гасне попри всі несприятливі чинники. Ми багато працюємо, як усі, хто вважає працю запорукою добробуту і ладу на землі. Одне вирізняє людей віри між іншими працелюбними достойними громадянами – переконання, що праця, яку не благословляє Господь, марна. Тому віра і дія – сильний інструмент для втілення наших найзаповітніших мрій.

Ігор Рубцов